

og Energi, og en saadan Mand maaske efter aarelangt Arbejde opnaar en efter danske Forhold saa betydelig Sum som 73,000 Kr. i Tantieme, vil jeg dertil sige, at det ganske vist er mange Penge, men om det er for meget eller tilpas eller for lidt, kan i Virkeligheden hverken de ærede Medlemmer eller jeg staa her og afgøre.

Ja, skønt der var flere Ting, jeg kunde have Lyst til at komme ind paa, skal jeg paa dette Tidspunkt ikke gøre det. Kun maa jeg gøre en Slutningsbemærkning til det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen). Det ærede Medlem misforstod mig fuldstændig. . . (Stemmer: Det var det ærede Medlem for Helsingør!) Ja, selvfølgelig; jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem for Hillerød havde forstaaet mig fuldstændig. Det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) havde faaet den Opfattelse, at jeg uafbrudt havde angrebet det, han kaldte „Vi Socialdemokrater“, at det var Socialdemokraterne, jeg uafbrudt var ond imod. Det har jeg ikke været. Jeg angreb det samlede Regeringsførtal, men ikke Socialdemokraterne særlig. Hvorfor skulde jeg gøre det? De staa jo udmærket med Regeringen og Reformpartiet og det hele under Armen. Hvorfor skulde jeg saa pille dem ud og angribe dem? Det kunde aldrig falde mig ind, ja, det vilde være meget uklogt af mig at gøre det; thi den højtærede Finansminister har jo med Hensyn til Toldloven sagt, at han ikke „gider“ foreslaa en Toldlov, som ikke kan samle Højre og Venstre. Nu har han her opnaaet at forelægge et Forslag paa dette Omraade, som har samlet Venstre og Socialdemokratiet; men saa maa det vist være et daarligt Forslag; thi hvis han havde foreslaaet det paa rette Maade, som han gider foreslaa et Forslag: saaledes, at det kan gennemføres, havde han foreslaaet noget, hvorom han kunde blive enig med dem til den anden Side.

Men jeg følte gennem de Udtalelser, det ærede Medlem for Helsingør fremsatte, at han ligesom var noget ked af, at hans Parti havde sluttet sig til et saa rent kapitalistisk Forslag som det, der foreligger her, et Forslag, der som sagt ikke tager Hensyn til de tusinde Hjem eller til det, der har den store nationaløkonomiske Betydning, men vælter al Beskyttelsen over paa en Bedrift, der beskæftiger forholdsvis faa Arbejdere og binder forholdsvis smaa Kapitaler. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem følte sig lidt generet ved de Oplysninger, jeg gav, og som ikke paa nogen Maade ere blevne afkræftede ved

noget af det, der er fremført her i Aften. Men det ærede Medlem skulde dog af den Grund ikke give sig til at angribe mig for min Holdning paa hele det almindelige Toldspørgsmaal. Han sagde, at jeg vilde søge at drive en Kile ind mellem Byarbejderne og de smaa Landarbejdere. Nej, aldeles ikke, thi Byarbejderne, der have Arbejde i Roesukkerfabrikkerne, og Landarbejderne, der have Arbejde ved Roemarkerne, have nøjagtigt den samme Interesse i Fabrikernes Opretholdelse, de samme Interesser i, at det danske Raasukker faar en nogenlunde gunstig Stilling. Men de udenlandske Kapitalister have Interesse i at oprette Raffinaderier i København, til hvilke de kunne sende deres Overskud af Raasukker; deres Interesser falde ikke sammen med de Interesser, jeg forfægtede, men derimod med de Forslag, det ærede Medlem er med til at stille her. Derfor kan jeg tage mig det ret let, at det ærede Medlem gik udenom og angreb mig for min Stilling med Hensyn til Toldspørgsmaalet. Maa jeg dog sige det ærede Medlem til Slutning, at naar han ikke kunde forstaa, at jeg ikke var med til at støtte Socialdemokratiets Ændringsforslag til Toldlovsforslaget, var Grunden dertil ganske simpelt den, at jeg ikke ønsker saa billige Østers og saa billig Kaviar, hverken praktisk set paa et Toldlovsforslag eller i den almindelige Politik. Socialdemokraternes Forslag i dets Helhed var jo politisk set kun Kaviar.

Bjerre: Baade det ærede Medlem for Maribo (Christian Reventlow) og det ærede Medlem for Stege (Emil Petersen) blive ved at sige, at der bliver borttaget Beskyttelse. Jeg vil gerne bede de Herrer tænke Tanken rigtig igennem. Lad os tænke os, at vi paa Nykøbing-Fabrikken oprettede et Raffinaderi. Det er jo det ideelle. Lad os tænke os et Raffinaderi ved Siden af, og dernæst en Købmand, som importerer. Der have vi da de tre Grene, der handle med Sukker, en Virksomhed, der dyrker Sukker og forædler det til sin fulde Højde og sender det paa Markedet, et Raffinaderi, der køber den halvfærdige Vare i Danmark eller i Udlandet og laver den færdig, og endelig Købmanden, der køber den færdige Vare og sender den til Kunderne. Hvordan stiller Forholdet sig da? Nu kan vel Nykøbing-Fabrikken producere Sukker og levere det færdigt mod at svare en Afgift af 2,25 Øre til Staten. Den maa derimod ikke drive Raffinaderi indenfor sin egen Virksomhed, thi saa